

Pesmi

Čigavo je

*Skroz okno se vidijo gore,
prekrite s snegom.*

*Čigavo je okno?
Čigave so gore?*

*U belo obzorje mežika belo oko,
ki neusmiljeno raste.*

*Čigavo je obzorje?
Čigavo je oko?*

*U belem vesolju je črna votlina,
mrtvo srce.*

*Čigavo je srce?
Čigava je smrt?*

Drevo v pokrajini

Slikarjem, ki slikajo z usti

*Prvič sem ga srečala na razstavi.
Položaj sonca je narekoval kot gledanja,
okno, staro stoletje.*

*Dohitela sem ga, ko je obstal pri Drevesu v pokrajini.
Trudi se naslikati sliko. In vsak teden mu uspe
narisati tri liste, je rekel.*

*Nekega dne se je zastrupil z nečim,
kar je pojedel. Oči je imel kot žveplo,
usta je imel kot grčo.*

*Ko se je po nekaj dneh počutil bolje,
je stopil v atelje, pobral vse slike, ki jih je narisal,
in jih vrget v kanto za smeti.
Zdaj spet slika, je rekel.*

*Če pridem in ga najdem pri slikanju,
tega ne obžalujem, ker se smehlja tudi,
ko je več kot slep zame.
Razpiram veje, vse telo me boli, reče,*

*medtem ko barva list papirja.
Horizont se zvija kot kača v belini ustnic,
ki so tesno prijele les.*

*Spustim pogled in rečem hvala,
ko si zvečer umivam obraz
iz navade.*

*Najprej ne vidiš, da je drevo v pokrajini.
Nekdo je uporabil nož ali kaj,
da je zarezal naravnost
v tej obsodbi.
Morali so ga okronati z imenom.*

*Drevo raste iz tal kot vitki drog telegrafa.
Stoji mirno kot omara.
Ampak tu se mreža vpletanja virov zgosti
z nevidnim gibom govorice po žicah.
Mirno teče dalje boj invalidov za vstop v javno sfero.
In tisti zvok, ki se sliši, ko čopič zadene ob napeto platno.*

*Niti v zraku ni bilo sledi čaščenja in posvetitve.
Nekaj modrine in le smrtna tišina.
Kar je zmeraj res tam - kakor ploha puščic.*

*Samo drevo neprimerljivo,
zeleno, sladko in pogrebno.
Temna senca ga žene v višino.*

*In obstanem, vitka v pokrajini,
ki je ne morem oceniti,
da bi utegnila zlahka izgubiti razum.*

*Narišem drevesa vsenaokrog,
žitno polje, otroke.
Kako me je presunilo:*

*čisto blizu so ovce strnišča popasle
vse do prahu in puščavski vrtinec
srka prst v svoj lijak,*

*da komaj razločim žitno seme,
ki obkroža to slepo oko,
ki me je v sanjah begalo.*

*Vonj po gorečem lesu
kakor hipno razodetje
prereže povezavo,*

*ki sem tako osupljivo mislila,
da ni bila tam
kot žalovanje otrok.*

*Še zdanilo se ni.
Še vedno jih vidim.
Usi nosijo bele majice.*

Drevo

*Bila sem tu.
Rada sem gledala vsa mogočna drevesa.
Ljubim vse sestavine zemlje.*

*Dvoje akacij je raslo skupaj
pod svetlobo sonca.*

*Bila sem tu.
Na klopci pod belimi cvetovi ovijalk
je včasih sedel fant,
ki je včasih povedal resnico.
Enkrat da bi rad ubijal, tako kot vsi drugi.*

*Danes ga ni tu.
Sam si je nadel zanko.
Njegove oči so shlapele v dež,
njegov glas v severni veter.*

*Dež se razbija ob bližnji skali,
veter sika ob robah.*

*A drevo. Vidiš to drevo,
to visoko akacijo z belo omelo?*

*Si kaj slišal, ko si jo sekal že drugič
s cvetovi vdanimi?*

V večernih sencah Stične

*Uem, da nisem povedala nič posebnega.
Morda je čudež skrit zadaj za mojim hrbtom.
Morda je vedno tam, za izgubljenim razumom.
Človeka to navdaja s paniko.
Kot v pijanski grozi in v vsem, kar k temu sodi,
neizrekljivo ali nič.
Nič, bi rekla, se ne more primerjati s tem.
Kakor da bi videla svojo lastno smrt.*

*Še odrešilno, ki premakne v čudežu dneva,
je kot brazgotina.
Mislim, da je bil pogled tujca, ki je šel mimo
na glavni postaji in je imel za hrbtom skritega sina
kot ljubko vrv ljubezni ...
Dokler je bil on tu, ne da bi se tega zavedala ...
In samo zato moram govoriti lasten jezik,
ki je že povsem brez dejstev.*

*Pojdi, pojdi v gozdove in svetišča
pod veliko goro, kjer še nisi bila.
U tihi zrak se bo vrglo tvoje hlipanje
kot svetla sulica smrti.
Potem govori, če moreš.
Pripoveduj o živalih in angelih,
ki si jih videla zunaj dosega
radia in kableske,
morda na njihovem begu v Egipt.*

*Morda v večernih sencah Stične.
Kje je prelepa Stična, boš vprašala.*